

Det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) har direkte til mig rettet en Kritik af en Paastand, jeg kom med, nemlig at Højre, saa længe jeg havde siddet i Tinget, havde været en Ven af Forholdstalsvalg. Jeg sigtede der med fuld Ret til det Forslag, der i 1891 blev fremsat af nogle Medlemmer af det radikale Venstre, og som gik ud paa at indføre Forholdstalsvalg, men ved Siden deraf at udvide Valgretten til Borgerrepræsentantvalgene. Forslaget blev henvist til et Udvalg — det største Udvalg, jeg har siddet i, der var nemlig ikke mindre end 17 Medlemmer —, og jeg ønsker med den højtærede Formands Tilladelse at fremdrage de Hovedmomenter, som dette Udvalg blev enigt om. Thi det var et Udvalg, som var sammensat temmelig ligeligt af alle daværende Folketingspartier. Betænkningen indeholder for det første den Udtalelse: „Udvalget er enigt om, at Skatteyderne i København har retfærdigt Krav paa en lige saa udstrakt kommunal Valgret som den, der er indrømmet Skatteyderne i Landets øvrige Kommuner. Der er fremdeles Enighed om det ønskelige i at indføre Forholdstalsvalg for at sikre ogsaa Mindretallets Repræsentation.“ Det var altsaa hele Udvalget enigt om, saa var der et Punkt, hvor der var Enighed mellem det store Flertal i Udvalget, nogle faa tog en noget anden Stilling, idet der udtales, at „fra den ene Side i Udvalget er det fastholdt, at saavel en Udvidelse af Valgretten som Indførelse af Forholdstalsvalg maa være betinget af, at Vælgerne stemmer i to Grupper — i Lighed med, hvad der er Tilfældet ved de kommunale Valg udenfor København — og da med Forholdstalsvalg indenfor hver Gruppe for sig. Fra den modsatte Side er der vel af enkelte Medlemmer“ — det var, saa vidt jeg mindes, kun 3 — „taget principielt Forbehold mod en Deling i to Vælgerklasser — ligesom der er fremsat Ønske om Indførelse af almindelig Valgret —, men i det hele er en saadan Ordning efter Omstændighederne ikke blevet anset for uantagelig, kun maa man da, naar henses til den forskellige Karakter af de kommunale Skattesystemer i og udenfor København, medtage ogsaa dem, der maa betragtes som ydende Bidrag til Kommunen gennem den Afgift, der svares af Beboelsesrum“, d. v. s., at alle Folketingsvælgere, der bebor en Lejlighed, af hvilken der svares Arealsskat til Kommunen, skal have Valgret. „Overfor denne For-

dring har man fra den anden Side stillet sig imødekommende, og der er saaledes i det væsentlige opnaaet Forstaaelse om Grundlaget for en Ordning.“ Den fremrykkede Tid hindrede, at der kom et Forslag frem fra Udvalget, og det endte blot med, „at opfordre Regeringen til at fremsætte et Forslag til Lov om en forandret Valgmaade for Borgerrepræsentanter i København, derunder Indførelse af Forholdstalsvalg“, og dermed gik Tinget over til Dagsordenen. Det var paa Grundlag af denne Betænkning, at Minister Ingerslev i den næste Samling fremsatte det Forslag, som det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds sigter til. Det var i Virkeligheden bygget over den almindelige Valgret, der var i Landets øvrige Kommuner, havde blot ikke medtaget den Udvidelse, som der var Enighed om indenfor Udvalget, at alle Folketingsvælgere, der bebor arealskattepligtige Lejligheder, skal have Valgret. Nu kan imidlertid ingen, der har deltaget i de Forhandlinger, være i Tvivl om, at det var ikke et Ultimatum fra Ministeriet, og at Højre, hvis 6 Medlemmer i Udvalget alle havde givet det Tilslutning, ikke vilde have haft det mindste imod ogsaa nu at gaa ind paa denne Begrænsning af Skattekravet, hvorved det begrænsedes saa yderligt, som det overhovedet kunde. Men i saa Tilfælde har jeg virkelig Lov til at hævde, at Højre for 22 Aar siden har været fuldt villigt til at gaa ind paa, ja, i Virkeligheden var blevet ganske bestemte Tilhængere af Forholdstalsvalg, at det blot ikke vilde gaa ind paa den almindelige Valgret, men vel paa en Valgret, der havde samme Udstrækning som i Landets øvrige Kommuner. At der saa ikke kom noget ud af hele denne Sag, var en Følge af, at Oppositionen sejrede det næste Aar, og at Spørgsmaalet om Forholdstalsvalg til Borgerrepræsentationen dermed gled ud i Sandet. Og saa kom vi for øvrigt ind i Forligsperioden, hvor Tinget, ligesom nu af Hensyn til Grundlovsændringen, tabte al Interesse for andre Sager.

Endnu har jeg kun en enkelt Sag, jeg ønsker at udtale mig om. Det er et Forhold, der blev fremdraget af det ærede Medlem fra Ribe (Brorsen), som med Rette gjorde opmærksom paa, at Kammerslusen ved Ribe-Diget, der skulde opretholde Sejlsadsen paa Ribe Aa, ganske har umuliggjort denne. Kammerslusen er desværre bygget saaledes, at den maa lukkes, saa snart Vandet udenfor Diget begynder at blive højere end indenfor. Følgen heraf maa ganske naturligt blive, at